

အမေ

အောင်လင်း

“ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘဝမှာ
တိုးတက်ရမယ်ဆိုတဲ့
အဓိဋ္ဌာန်မရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး၊
တိုးတက်ချင်စိတ်
ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး
မင်း ဘယ်တော့မှ မတိုးတက်ဘူး ”

အဓမ္မ

ကျွန်တော် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှာ သွားပြီး ကျွန်တော် စာပေဟောပြောပွဲတွေ လုပ်ပါတယ်။ လုပ်တဲ့ အခါမှာ ကျွန်တော်က လူငယ်တွေကို ပဓာနထားပြီး ဦးစားပေး ပြောတဲ့ အခါ ထိုက်သင့်တဲ့ အားလျော်စွာ တချို့ လူငယ်တွေဟာ သူတို့ ရဲ့ စိတ်ထားလေးတွေ ပြောင်းလဲသွားတယ်။ စိတ်နေစိတ်ထားလေးတွေ ပြောင်းလဲသွားတယ်။ အဲဒီဥစ္စာကို မိဘတွေက သိပ်ကျေးဇူးတင်ကြတယ်။

ဆရာအခွေကို နားထောင်ပြီးတဲ့ နောက် ဘယ်လိုဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်သားက ပြောလို့ မရပါဘူး၊ နောက် ဘယ်လိုဖြစ်ပါတယ်ပေါ့။ ဥပမာ ဆိုပါတော့။ တစ်ခု ကျွန်တော် သာဓက ပြောရရင် ကသာမှာ တုန်းက ကလေးတစ်ယောက်က သူဟာ ဆယ်တန်းတစ်ခါကျတယ်၊ ကျသွားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဖားကန့်ကို သွားမယ်ပေါ့။ ဖားကန့်ဆိုတာက သိပ်ချမ်းသာတဲ့ မြို့လို့ လူတွေက နားလည်ကြတယ်။

သိပ်အနေအစား ဆင်းရဲတဲ့ မြို့၊ လူတွေ သိပ်ပင်ပန်းတဲ့ အပြိုင်အဆိုင် အလုပ်တွေလုပ်ရတယ်။ ဒုစရိုက်မှုတွေလည်း အင်မတန်ပေါတယ်။ ကလေးတွေ စရိုက်ပျက်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့သားကို မအေက မသွားစေချင်ဘူး။ သားက သွားမယ်၊ မအေက မသွားနဲ့ ။ သားကလည်း ငို၊ မအေကလည်း ငို၊ အဲဒီလို ဖြစ်နေတုန်းမှာ ကျွန်တော်က ဟောပြောလိုက်တော့ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သူ့အမေက ကျွန်တော့်ကို လာကန်တော့တယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ပေါ့။ စာမေးပွဲကို ဆယ်ခါကျပါစေ၊ သူ ဖြေမယ်ပေါ့။ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ ဆုံးမလို့ မရတဲ့ သား ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကြောင့် သူ ဒီလိုပြောင်းလဲသွားတာပါ ဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်လို့ ကျွန်တော့်ကို လာပြီး ကန်တော့တယ်။ ဒါမျိုးလေးတွေ

ကို ကျွန်တော်နဲ့ ဟောပြောပွဲကို မကြာခဏ အတူသွားရတဲ့ ကိုဖေမြင့်က ကြိုတဲ့ အခါကျတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုမျိုးညွန့် ကို ပြောပြတယ်။

ပြောတော့ ကိုမျိုးညွန့်က သူ့သားကလေးတွေကို ဒီစကားတွေကို နားထောင်စေချင်တယ်ပေါ့။ အဲဒီလို တောင်းဆိုပြီးတော့မှ ငါ့သားက လေးတွေ တင်ပဲလား၊ ကျန်တဲ့ ကလေးတွေလည်း ကြားသင့်တယ်လို့ တွက်ပြီးတော့ သူက အမွေပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဒီပွဲလေး လုပ်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒါ လုပ်ကောင်းတဲ့ ကိစ္စပဲလေ ဆိုပြီး လက်ခံလိုက်တယ်။

အဲဒါက ဒီပွဲမှာ တကယ်စပြီး ဖွင့်လို့ ကောင်းတာက ကျွန်တော် အချိန်မရလို့ ရှာဖွေချိန် မရလို့ ၊ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ကလည်း အင်မတန် များ ပါတယ်။

ကျွန်တော် ရှာဖွေချိန် မရလို့ မထည့်လိုက်ရတာ။

ဘယ်ဟာနဲ့ စဖွင့်မလဲဆိုတော့ Something To Live By ဆိုတာ။ အဲဒီထဲက အမျိုးသမီးဟာ-

ကျွန်တော် ခပ်ငယ်ငယ်က ဖတ်ခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်တော် နာမည်တွေ ဘာတွေ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ အဲဒီထဲက ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ကို၊ နိဒါန်းကဗျာလေးမှတ်မိတယ်။ ဒီမိန်းမဟာ ကင်ဆာဖြစ်ပြီး သေမယ်ဆိုတာ ဆရာဝန်က ပြောလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ငါသေတော့မယ်၊ ငါသေတဲ့ အခါ ငါ့သားလေးတွေဟာ လူမမည် ဖြစ်နေသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ငါ့သားလေးတွေကို ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်သွားချင်သော်လည်း ငါ သေတော့မယ်ဆိုလို့ ရှိရင် ငါ ဘာလုပ်မလဲ၊ သူတို့ ကြီးပြင်းတဲ့ အခါ စောင့်ရှောက်ပြုစုမယ့်သူ ဘယ်သူ ရှိမလဲ။ စဉ်းစားတယ်။ ငါ မရှင်နိုင်တော့ဘူး၊ မူနေတော့ဘူး၊ ငါ သေရတော့မယ်၊ သေရမှာ အတူတူဆိုလို့ ရှိရင် လောကကြီးကို ဆုံးနိုင်တဲ့ ပညာရှင်တွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ ဒီလို ပ

ညာရှင်တွေရဲ့ အဆုံးအမ၊ ကောင်းနိုးရာရာတွေ ထုတ်ပြီးတော့ အဲဒီ ဆုံး
မစကားတွေ quotation ခေါ်မှာ ပေါ့။ အဲဒီစကားကို စုထားတဲ့ စာအုပ်၊
ငါ့သား Something To Live By (ဘဝလမ်းညွှန်) ထားခဲ့တဲ့ စာအုပ်ပါ။
အဲဒီ စာအုပ်ရဲ့ ရှေ့မှာ ကဗျာလေးတွေလည်း ထည့်ထားတယ်။

သူကဗျာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျန်တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ ကဗျာ။
အဲဒီ ကဗျာရဲ့ အမည်က To My Son တဲ့ ။ " သားချစ်သို့ " ပေါ့လေ။

ငါ့ သားအတွက်ပေါ့။ ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ် ပြန်ရှင်းပြပါမယ်။

သားရယ်တဲ့ ၊ လောကကြီးမှာ အမေရဲ့ စိတ်ကလေးကို ပင်ပန်း ဆ
င်းရဲအောင် အလုပ်နိုင်ဆုံး၊ အမေရဲ့ နှလုံးသားကို အနှိပ်စက် နိုင်ဆုံး
ဟာလည်း ငါ့သားပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမေရဲ့ နှလုံးသားဗဟို
မှာ ငါ့သားပဲ ရှိတာကိုး။ ဒါကြောင့်မို့ နှလုံးသားကို မြူးကြွအောင် လုပ်
နိုင်တာ ဘယ်သူရှိဦးမှာ လဲ။ ပြီးတော့လည်း ဟောဒီ လောကကြီးက
ကဲ့ရဲ့ သင်္ဂြိုဟ် စကားတင်းဆိုတတ်တဲ့ လောကကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

မောက်မာတတ်တဲ့ လောကကြီးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ငါ
သားတဲ့ ၊ တစ်စုံတစ်ခု ကြီးမြတ်တဲ့ အရာကို လုပ်မယ်ဆိုရင်
အမေပြောစမ်းပါရစေ။ ဖြစ်နိုင်လို့ ရှိရင်ပေါ့ သားရယ်၊ အဲဒီ မာနကြီး
တဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ဒီလို သားမျိုးမွေးတဲ့ အမေပါလားလို့
အမေ့ခြေရင်းမှာ နူးတုပ်ပြီး ကျလာအောင် တွန်းလှဲစမ်းပါ သားရယ်။

တကယ်လို့ များ ဒီကဗျာလေးကို မိုးမိုးကြားလို့ ရှိရင်
သိပ်ဝမ်းသာမှာ ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ခုနက ပြောတဲ့

အတိုင်း သူစိတ်ထဲမှာ လောကကြီးက သူ့သားလေးတွေကို ကြည့်ပြီး တော့ တကယ်တော်တဲ့ မိခင်ပါလား၊ ဒီလိုသားလေးတွေ မွေးတဲ့ မိခင်ပါလား၊ ဒီလို သမီးလေးတွေ မွေးတဲ့ မိခင်ပါလားလို့ ဆိုပြီးတော့ ကမ္ဘာလောကကြီးက သူ့ကို ချီးကျူးစေချင်မှာ ပေါ့။ မိခင်ကိုး။ ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအပြင် နောက်တစ်ခု ပါသေးတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ပဲ။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ ထက် ကိုမျိုးညွန့်တို့ နဲ့ ပိုဆိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ အဲဒီကဗျာလေးက ဘာလဲဆိုတော့၊ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ချောက်ကြီး တစ်ခုကို ကူးတာ၊ ကူးပြီးတော့ ဟိုဘက်ရောက်မှ ပြန်ပြီး တံတားဆောက်တယ်။ ဘေးလူတစ်ယောက်က မေးတယ်။ ခင်ဗျား နေစမ်းပါဦး၊ ဒီချောက်ကမ်းပါးကြီး တစ်ခုကို ကျော်ခဲ့ပြီးတော့မှ ခင်ဗျားက ဘာလို့ တံတားထိုးနေတာတုံး ဆိုတော့ - ကျုပ်ကတော့ ကျော်ခဲ့ပြီးပြီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်နောက်က ကလေး အမွေ လက်ခံလိုက်စမ်းပါ တကယ့်အနုပညာ တစ်ယောက် လိုက်လာသေးတယ်၊ ဆံပင်နီကလေးနဲ့ ။ ဆံပင်နီတယ် ဆိုတာက ငယ်တာကိုပြောတာ။ သူတို့ ဆီမှာ ဖြူတာ အသက်ကြီးတာကိုး။ ဆံပင်နီတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် လိုက်လာတယ်။ သူ့ကျတော့ သိပ်ပင်ပန်းနေမှာ စိုး တယ်တဲ့ ။

ကျုပ် ဒါကြောင့်မို့ သူ့အတွက် တံတားထိုးတာပါ။ ကျုပ်က အကြီးပဲ။ အငယ်တွေက နောက်လာတဲ့ ဆံပင်နီကလေးတွေနဲ့ (မြန်မာမှာ ဆိုရင်တော့ ဆံပင်နက်ကလေးတွေနဲ့) ကလေးတွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ တံတားထိုးတဲ့ အနေနဲ့ ကျွန်တော် ဒီပွဲကို လက်ခံခဲ့တာလို့ ကျွန်တော် ပဏာမပြောချင် ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက ဘာလို့ "အမွေ" လို့ ကျွန်တော် ခေါင်းစဉ်ပေးရလဲ။ အမွေဆိုတာ ကောင်းမွေရှိတယ်၊ ဆိုးမွေရှိတယ်။ ဆိုးမွေကောင်းမွေ ဆိုတာက ကိုယ့်အဖေအမေက ကြွေးကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ကြွေးဆပ်ရရင် ဆိုးမွေ

ပေါ့။ ကိုယ့်အဖေ အမေဆီက ရစရာ ပစ္စည်းတွေရှိခဲ့ရင် ဒါ ကောင်းမွေ
ပေါ့။ သားသမီးတွေဆိုတာ ကောင်းမွေတွေလည်း စံရတယ်။ ဆိုးမွေတွေ
လည်း ခံယူရတယ်။ အခု ဒီမှာ တော့ အမွေတွေပေးလိုက်ပါတယ်။ အ
မွေကောင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒါကို ပြောချင်ပါတယ်။ အဲဒီအမွေဟာ ဘာကြောင့် အမွေကောင်း
ဖြစ်ပါသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော် မှားခဲ့တာလည်း ရှိချင်ရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲ
ဒီအမှားကို မင်းတို့ ဟောဒါမျိုး မမှားနဲ့ လို့ ပြောတဲ့ အတွက်ကြောင့် ကျွ
န်တော်မှားခဲ့တဲ့ မကောင်းတဲ့ အမှားကို သူတို့ အတွက်မှာ သင်ခန်းစာ
ကောင်း ရလိမ့်မယ်။

သူတို့ ကို ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းပေးခဲ့မှာ ပဲ။ ဆိုးမွေပေမယ့် သူတို့ မှာ
ကောင်းမွေဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် လူငယ်တွေရဲ့ အတွက်
"အမွေ၊ တကယ်ဆိုတော့ "ကောင်း" လို့ သာ နာမည်တပ်လိုက်ချင်တယ်
။

ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော် ဒီလို ဆက်ပြီးပြောတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်
တော်လည်း ဒီမှာ လူငယ်များ အတွက် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့
ဟောပြောပွဲလုပ်တဲ့ အခါကျတော့ ၁၈ ရက်နေ့၊ ၁၈ ရက်နေ့ဆိုတာ လာ
လာပြီး မေးကြတယ်။ ဆရာ ၁၈ ရက်နေ့နော်၊ ၁၈ ရက်နေ့နော်နဲ့
မေးကြတယ်။ မေးတဲ့ လူတွေကလည်း လူကြီးတွေချည်းပဲ။ လူကြီးတွေ
ကလည်း ငါ့ဆီက ဘာအမွေကိုများ ယူချင်ကြလို့ လဲ၊ ကျွန်တော် အဲဒီလို
တောင် အောက်မေ့မိတယ်။ နောက်မှ စဉ်းစားကြည့်တဲ့ အခါကျတော့
သူတို့ လည်း ပဲ နားထောင်ချင်တာပေါ့။ သူတို့ လည်း ရင်ထဲက အတွေ့
အကြုံနဲ့ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံကို ဖလှယ်ချင်ကြမှာ ပေါ့။ ဖလှယ်ပြီး
သူတို့ သားသမီးတွေကို၊ တကယ်လို့ ဆရာ ဆရာမကြီးများ ဖြစ်လို့ ရှိရင်

လည်း သူတို့ လည်း ကိုယ့်တပည့်တွေကို ပြန်ပြောနိုင်တာပေါ့။

လူငယ်တွေကို ကျွန်တော် ဦးတည်ပြီးပြောမှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော် တောက်လျှောက် မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပြောတော့မှာ ။ ရည်မှန်းချက် ဟောပြောပွဲ တုန်း ကလည်း ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ ပြောတယ်။

အဲဒီတော့ နည်းနည်းအသက်ရတဲ့ လူကြီးတွေအနေနဲ့ ပေါ့ ကျွန်တော် မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပြောတဲ့ အခါမှာ အောင်သင်းဟာ ငါတို့ ကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူတပည့် သားမြေး၊ သူရဲ့ တူ၊ တူမကလေးတွေကို ပြောနေတာ၊ တို့ က ဘေးကနားထောင်နေရပါလားလို့ ၊ ငါတို့ Observer တက်ရောက် လေ့လာသူ ဖြစ်ပါလားဆိုတဲ့ အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် လူငယ်တွေကို စကားဆိုပါမယ်။ ကျန်တဲ့ လူကြီးများ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ Observers အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် လေးစားအပ်တဲ့ ဆရာမ ဒေါ်ခင်ဆွေဦးတို့ ၊ ဆရာ ပါရဂူတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ကျွန်တော်တို့ အင်မတန် ရိုသေရပါတယ်။

ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောရလို့ ရှိရင် ဆရာပါရဂူတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နဲ့ မြသန်းတင့်တို့ ၊ ကိုဖေမြင့်တို့လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ကျွန်တော် အင်မတန် ခရီးထွက်ချင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မြသန်းတင့်တို့ ဆိုရင် အင်မတန် စာဖတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ သူတို့ နဲ့ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ ကို ဗဟု သုတရတယ်။ ကိုဖေမြင့်ဆို သိပ်စာဖတ်တယ်။ ကျွန်တော်ဆို အဲဒီလောက် မဖတ်နိုင်ဘူး။ သူ့ဆီကနေ ဗဟု သုတရတယ်၊ ဗဟု သုတတိုးတယ်။ အဲဒီလို ချီးကျူးရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ အဲဒီတော့ ဒီလိုရိုသေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ပါတဲ့ အခါကျတော့ အထူးသဖြင့် အဲဒီလိုရိုသေရတဲ့ ပုဂ္ဂို

လံတွေ၊ ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ကျွန်တော် အခု လူငယ်တွေကို ပြောပါတော့မယ်။ ပြောတဲ့ အခါမှာ ပထမဦးဆုံး သတိပြုစေချင်တာ ကျွန်တော်ဟာ လူငယ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိလောက်အောင် အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တဲ့ သူ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ပညာအရာမှာ ဖြစ်စေ၊ လောကီရေးရာမှာ ဖြစ်စေ အလွန် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအဖြစ်နဲ့ စင်ပေါ်တက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံလေးတွေကို ပြန်ပြီးတော့ အတွေ့အကြုံရယ်၊ အတွေးအကြံရယ်၊ အတွေ့အကြုံကနေပြီးတော့ ပြန်ပြီး စဉ်းစားရာမှာ အတွေးအကြံ ဖြစ်လာတယ်၊ အတွေးအကြံနဲ့ ဖန်တီးတယ်။ ဖန်တီးတော့ အတွေ့အကြုံ ဖြစ်စေတတ်တယ်။ အဲဒီ အတွေ့အကြုံနဲ့ အတွေးအကြံရယ် ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ ဘဝအကြောင်း အတွေ့အကြုံကို ကျွန်တော် ပြန်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်တော် ပြောမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သိပ်ပြီးတော့ လူကြီးတွေအနေနဲ့ က ကျွန်တော့်ဆီကနေပြီးတော့ သိပ်ပြီး မျှော်လင့်မထားသင့်ပါဘူး ။ ကျွန်တော် ဟိုအရင်တစ်ခါ ပြောတုန်းကလို ပြောချင်ပါတယ်။ သိပ်ပြီး မျှော်လင့်မှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပါတယ်။ မျှော်လင့်ထားသလောက် ဖြစ်မလာရင် ကျွန်တော် ဥပမာတစ်ခုကို မှတ်မိပါတယ်။ ရေပုံးတစ်ပုံးမှာ အပြည့်ပါတယ်လို့ ထင်တယ်။ မှောင်ထဲမှာ အပြည့်ပါတယ်လို့ ထင်တဲ့ ရေပုံးကို ဖျတ်ဆို ဆွဲတင်လိုက်တဲ့ အခါ ကျတော့ ဝုန်းခနဲဆို တစ်ဝက် လောက်ပဲပါပြီး ပေါ့သွားလိုက်တာ ဖင်ကပ် လောက်ပဲပါတယ်ထင်တယ် ။ အမှန်က တစ်ဝက်လောက် ရှိပါတယ်။ အမှန်က မျှော်လင့်ထားလိုက်တာ အပြည့်ဖြစ်တော့ သိပ်ပေါ့သွားသလိုဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ

လိုထင်သွားမှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပါတယ်။ ဒါအတွက်ကြောင့် သိပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မျှော်လင့်မထားစေချင်ဘူး။

ဥပမာဆိုပါတော့၊ မျှော်လင့်တာ မြေတစ်ညီတည်းဖြစ်တယ်။ ဥပမာ ခြောက်လက်မလောက် ဖြစ်တယ်။ မှောင်ထဲမှာ ကြည့်လိုက်၊ တကယ် တော့ တစ်ပေလောက်ရှိနေတဲ့ အတွက် ဗိုင်းခနဲ မှောက်လဲသွားတတ်ပါတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် လူတွေ ဘာတွေ ခါးမျက်သွားတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ပေလောက်ရှိတဲ့ အနက်အရှိုင်းကို ခြောက်လက်မလောက် မထင်စေချင်ပါဘူး။

ဆိုလိုတာက သိပ်ပြည့်တယ်လို့ မထင်စေချင်ပါဘူး။

ကျွန်တော့် အမြင့်ပမာဏကိုလည်း သိပ်အများကြီး လျှော့မတွက်စေချင်ပါဘူး၊ ပေါ့လည်း မတွေးစေချင်ပါဘူး။ ဆိုလိုတာက သိပ်အများကြီး မျှော်လင့်မထားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

လူငယ်တွေကို ကျွန်တော် ပြောပါမယ်။ ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေ၊ မင်းတို့ ဒီကိုလာကြတဲ့ ဥစ္စာ ဘာပဲဖြစ်နေနေ အမွေဆိုတာ ဖြစ်သွားတယ်။ တို့ အတွက် တစ်ခုခု အကျိုးရှိလိမ့်မယ်၊ ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကြမယ်။ မှတ်ထားဖို့ က - နိုင်ငံ

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘဝမှာ တိုးတက်ရမယ်ဆိုတဲ့

အဓိဋ္ဌာန်မရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ တိုးတက်ချင်စိတ်

ပြင်းပြင်း ထန်ထန် မရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး

မင်း ဘယ်တော့မှ မတိုးတက်ဘူး။

ဒါ ပုံသေယုံပါ။ ပုံသေယုံပါ။

တိုးတက်ချင်တဲ့ စိတ်ကို အခိုင်အမာ အဓိဋ္ဌာန်ချ၊ အဲဒါ မရှိရင် မရဘူး။

ကောင်းပြီ၊ တချို့ ပြောကြတာ။ Life Planning ဘဝမှာ ငါ ဘယ်လို ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စီမံကိန်း Plan ချတဲ့ ကိစ္စ၊ စီမံကိန်းချတဲ့ ကိစ္စ၊ ဘဝအတွက် စီမံကိန်းချတဲ့ ကိစ္စရှိရမယ်လို့ တချို့က ပြောတယ်။ အဲဒီဥစ္စာ ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတယ်။

သို့သော် ဘဝစီမံကိန်း ဆိုတာကြီးကို မကြည့်ပါနဲ့ ဦး။ ငါ တိုးတက်ရမယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီလို အဓိဋ္ဌာန်ကိုထားပါ။ ကိုယ့်မှာ အဓိဋ္ဌာန် ဘယ်လောက်ရှိတယ် မရှိဘူး ဆိုတာကို သိချင်ရင် မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ပြီး စစ်ကြည့်လိုက်။

ငါ ဘာဖြစ်ချင်ပါသလဲဆိုတာကို ပြန်စစ်ကြည့်။ လက်ငင်းအားဖြင့် လုပ်ရမယ့် ကျောင်းသား ဖြစ်ရင် စာမေးပွဲအောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စတောင်မှ မေ့မေ့လျော့လျော့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါ လူငယ်တွေမှာ က ဒီအတိုင်းဖြစ်တာပဲ။ ကျောင်းသားဖြစ်ရင် လက်ငင်းကိစ္စက စာမေးပွဲကိစ္စ၊ နောက်ကိစ္စက နောက်ကိစ္စ။ အဲဒီကိစ္စက သွားရင်းလာရင်း စဉ်းစားရမယ့်ကိစ္စ။

လက်ငင်းဖြစ်တဲ့ စာမေးပွဲကိစ္စ၊ လုပ်သလား ပြန်တွက်ကြည့်။ အဲဒီလို မလုပ်လို့ ရှိရင် မင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်နေတာပဲ။ ဒါကျောင်းသားတွေအတွက် ပြောတာနော်။ ကျောင်းသားယောင် ဆောင်ပြီး

ထမင်းအချောင်စားနေတာ၊ ဟုတ်တယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ ကျောင်းသား
ယောင်ဆောင်ပြီး ထမင်း အချောင်စားနေတဲ့ လူငယ်တွေဟာ သိန်းချီရှိ
တယ်။

ဘာကြောင့် ကျောင်းသားယောင်ဆောင်သလဲ။

ကျောင်းမတက်ဘဲနဲ့ အပြင်မှာ ထွက်ပြီး ဟေးလားဝါးလား လုပ်နေ
ရင်၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် လူငယ်တွေလို မင်းတို့ ကလေးကလား စကားနဲ့
ပြောရရင် ဆော်တောင်မကြည်ဘူး၊ ဒါ အမှန်ပဲ။

ဒါ အမှန်ပဲ။ ကျောင်းတက်နေတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်တော် ကျောင်း
သားဆိုပြီး စာအုပ် ခါးကြားထိုးပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် ကျောင်း
သားဆိုတဲ့ ဂုဏ်လေး သူ့မှာ ရှိတယ်။ ကျောင်းသား ဆိုတဲ့ ဂုဏ်နဲ့
ကျောင်းသားဆိုတဲ့ အရေခွံဟာ နည်းတဲ့ သတ္တိ မဟုတ်ဘူး နော်။ သိပ်ဂု
ဏ်ရှိတယ်။ ဘာလို့ ဆိုတော့ သူဟာ အများကြီး အလားအလာရှိတယ်။
အောင်သင်းတို့ က ကြီးသွားပြီ၊ တိုးတက်မှု ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။

ကျောင်းသားဆိုတာ နောက်ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်
ဘူး။ အလားအလာ သိပ်ရှိတယ်။ ပွဲထဲမှာ လူပြက်တွေ ပြောသလိုပေါ့။

"ကြွလာတဲ့ ပရိသတ်တွေအကုန်လုံးထဲမှာ လူကြီးတွေ ဘေးဖယ်ပြီး
လူငယ်တွေကို ကန်တော့လိုက်ပါတယ် "

ဘေးက လူပြက်တစ်ယောက်က -

" ဟေ့ကောင်၊ လူငယ်တွေကို ဘေးဖယ်ပြီး လူကြီးတွေကို ကန်တော့
တယ်လို့ ပြောရမှာ မင်းက လူကြီးတွေကို ဘေးဖယ်ပြီး လူငယ်တွေကို
ကန်တော့တာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး "

" ဟ ရှိတယ်ကွ၊ လူကြီးတွေက မင်းတို့ ငါတို့လိုဟာမျိုးတွေ၊ ဘာမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ လူငယ်တွေက နောက်တော့ ရဟန္တာဖြစ်လာမလား၊ ဘုန်းကြီးဖြစ်လာမလား၊ ဆတော်ဖြစ်လာမလား မသိဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ ကို ကြိုပြီး ကန်တော့ထားရတာကွ "

အဲဒီတော့ အဲဒီစကားတွေအရ ပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ် ကျောင်းသား ဆိုတာ ဂုဏ်ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျောင်းသားအယောင်ဆောင်ပြီး ထမင်းစားတာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ကျောင်းသား ဆိုတဲ့ ဂုဏ်က မသေးတော့ သူကကျောင်းသားအယောင်ဆောင်ပြီး ဘာမှ အလုပ်မရှိဘူး။ ကျောင်းသားအလုပ်ကို လုပ်ရင် ကျောင်းတက်၊ စာမေးပွဲအောင်အောင်ကြိုးစား၊ စာမေးပွဲကျ သွားတယ်၊ ကျသွားရင် ကိုယ်က ညံ့လို့ ကျသွားရင် ကျူရှင်တက်ရင်လည်း ကျူရှင်မှာ ကြိုးစားရမယ်။

အဲဒီလို စာကိုလည်း မကြိုးစားဘူး။ ကျောင်းလည်း မှန်မှန်မတက်ဘူး၊ စာမေးပွဲ အောင်ရာအောင်ကြောင်းလည်း အားမထုတ်ဘူး။ အားမထုတ်ဘဲနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တဟားဟား၊ ကျားထိုးရင်း တဝါးဝါး၊ ဂီတာ တဒေါင် ဒေါင်တီးနေတယ်။ အဲဒါနဲ့ အချိန်ကုန်နေမယ်ဆိုရင် သူသည် အယောင်ဆောင်။ သူ့ကိုယ်သူ ကျောင်းသားလို့ လှည့်စားနေတယ်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သူ ကျောင်းသားပါလို့ အယောင်ဆောင်နေတယ်။ မိဘဆီကထမင်းကို အချောင် ညာစားတယ်။

ဒါကြောင့် မင်းဟာ ဘဝကို တကယ် တိုးတက်ချင်စိတ်ရှိလား၊ မရှိဘူးလားဆိုတာ သိချင်ရင် ကျောင်းသားဖြစ်ချင်လို့ ရှိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီအချက် တွေကို ပြန်ကြည့်ပါ။ မညာမတာတွေေးပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူတွေက ညာညာတာတာတွေေးတာနော်။ အဲ မညာမတာသွား

တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်ကျ ပေါ့ပေါ့တွေးချင်တယ်။

ငါဟာ ကျောင်းသားယောင်ဆောင်သလား၊ ဒါဟာ ပထမအချက်။ ကျောင်းမနေတော့ဘူး။ အခြေအနေမပေးဘူး။ ကျောင်းမနေနိုင်ပါဘူး ဆိုလို့ ရှိရင် တော့ မင်း ဘာလုပ်သလဲ။ အိမ်မှာ မိဘဆီမှာ စားလိုက် သွားလိုက်၊ သို့မဟုတ် တစ်နေရာမှာ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ဆိုကြပါစို့ မော်တော်ကားဝပ် ရှောင်တစ်ခုမှာ ကားပြင်နေသလား၊ ထမင်းစားကျွန်ခံ လုပ်နေသလား။ သို့မဟုတ် ဆိုက်ကားနင်းနေသလား၊ သို့မဟုတ်ရင် ဆံပင်ညှပ်သင်နေသလား။ တစ်ခုခု မင်း ဘာလုပ်နေသလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်ပါ။ အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းဟာ ဘဝမှာ တိုးတက်ချင်တဲ့ လူ ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူး လား ဆိုတာ သိလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ယောင်ပေပေဖြစ်နေရင် မင်းဟာ ဘဝကို တိုးတက် ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါသေချာတယ်။

ကောင်းပြီ။ တိုးတက်ချင်တဲ့ စိတ် ပေါ်လာအောင် ဘာလုပ်ရသလဲဆိုတာကို ပြောမယ်။ တိုးတက်ချင်တဲ့ စိတ် ပေါ်လာချင်လို့ ရှိရင် အရေးကြီးပြီနော်၊ တိုးတက်ချင်တဲ့ စိတ် တကယ်ပေါ်လာချင်လို့ ရှိရင် မင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်း ဘယ်လောက်ထိအောင် အရေးပါသလဲ၊ မင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်း အရေးမပါ လို့ ရှိရင် မင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ အရေးပါနေတဲ့ လူတွေ ဘယ်သူတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ အဲဒါတွေ ပြန်ကြည့်ပါ။ အဲဒီလို ငါက တစ်သက်လုံးဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ ဆန်းစစ်ကြည့်ပါ။ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာသိရင်၊ အဲဒီဥစ္စာ ငါ မလုပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိရင် မင်း စိတ်တစ်မျိုးဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် လူငယ်ဖြစ်စေ၊ လူကြီးဖြစ်စေ နည်းနည်းလေး မခံချင်တဲ့ စိတ်လေးတွေရှိတယ်။ ကိုယ့်ကို မကြောစေချင်ဘူး။ အဲတော့ လှည့်တွက်ပါ။ အဝေးကြီး သွားမတွက်ပါနဲ့ ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလိုဟာမျိုးကို သွားမတွက်ပါနဲ့ ။ ကိုယ်နဲ့ ကွာ

လွန်းတော့ မနာလိုရမှန်းမသိဘူး။

ဟုတ်တယ်။ လောကကြီးမှာ မနာလိုခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်း၊ အားကျခြင်း တို့ ဟာ သူ့စိတ်ကလေးနဲ့ သူ မဟုတ်လား။ ဟိုး ထိပ်ဆုံးက လူနဲ့ အောက်ဆုံးက သူတောင်းစား၊ သူတို့ ချင်း ဘယ်တော့မှ မနာလိုမဖြစ်ဘူး။ အောက်ဆုံးက သူတောင်းစားဟာ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးကို၊ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့ မနာလိုမဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ သူတောင်းစားအချင်းချင်းကျတော့ ဟိုကောင် ပိုရတယ်ဆိုပြီး မနာလိုဖြစ်တယ်။

အဲဒီတော့ ပထမဆုံးစပြီးတွက်ကြည့်ဖို့ က -

အဲဒီလို အောင်မြင်ချင်တဲ့ စိတ်ပေါက်လို့ ရှိရင် မင်းပတ်ဝန်းကျင် မင်းအဆင့် လှေကားထစ်မှာ နည်းနည်းမြင့်တဲ့ ၊ ဩဇာရ အရေးပါအရာ ရောက်တဲ့ သူကို ရှာကြည့်။ သူဟာ တဖြည်းဖြည်း ဩဇာပိုကြီးလာသလား၊ ငါဟာ သူလို ဩဇာကြီးလာနိုင်သလား၊ မင်း တွက်ကြည့်၊ ဩဇာ မကြီးနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိရင် မင်း စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း မခံချင်ဖြစ်လာတတ်တယ်။

ငါဟာ ညံ့နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါ။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညံ့နေပြီဆိုတာသိရင် ကောင်းတယ်၊ မသိရင် မကောင်းဘူး၊ တရုတ်စကားပုံတစ်ခု ရှိတယ်။ တရုတ်စကားပုံဆိုလို့ ကျုပ်က တရုတ်လိုတတ်တယ် မထင်ပါနဲ့ ။ တရုတ်လိုကတော့ ကျုပ်လည်း မတတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတာကို ဖတ်ဖူးတာ။